

זו מלכות אָדום, שלא עלה עליה על. והסוד של הדבר הזה, אף על גב שפמה דברים נתנו לדרש בכתובים - כלם אחד.

הרי נאמר, שפתיב (איוב יד) מי יתן טהור מטמא לא אחד. מי יתן טהור מטמא - סוד זה כף הוא, שזהו טהור שיוצא מטמא. שהרי בהתחלה טמא, ועכשו שנעשה בו דין ונתן לשרפת אש באש בוערת ונעשה עפר, עכשו הוא טהור מטמא, טהור שיוצא מטמא. ומשום כף, כל אלו שמתעסקים בה, כלם נטמאים, שהרי כף הוא ודאי. וכיון שנעשית אפר, אז עד שיתכנס ויסתלק משם, מטמא את כלם, כמו שנאמר וכבס האסף וגו' וטמא. אפר, מה הטעם? כמו שנאמר (מלאכי ג) ועסותם רשעים פי יהיו אפר תחת כפות רגליכם. וכיון שנתן על אותו אפר מים, אז הוא טהור מטמא.

וכוד הדבר - שפתיב (במדבר ח) מי חטאת, כמו שנאמר (בראשית ד) לפתח חטאת רבץ. ומשום שהיא פתח חטאת רבץ ודאי, בהתחלה פתוב, והוציא אותה אל מחוץ למחנה. ומשום כף נתנה לסגן ולא לכהן גדול. וזהו טהור מטמא. בהתחלה טמא, ועכשו טהור. וכל צד רוח הטמאה, כיון שרואה את זה בורח, ולא יושב באותו מקום.

מי חטאת ודאי, מי נדה, הכל טמא. ועל פן שולטת רוח הקדש, ורוח הטמאה נכנעת, שלא שולטת כלל. וזהו דין של רוח הטמאה - מחוץ למחנה, משום שהיא רוח טמאה, שפתיב (דברים ג) והיה מחניף קדוש. בא רבי אבא ונשקו.

דא מלכות אָדום, דלא סליק עליה עול. ורזא דמלה דא, אף על גב דכמה מלין אתייהיבו למדרש בקראי, בלהו חד.

הא אתמר, דכתיב, (איוב יד) מי יתן טהור מטמא לא אחד. מי יתן טהור (דף רל"ז ע"ב) מטמא, רזא דא, הכי הוא, דדא איהו טהור דנפק מטמא. דהא בקדמיתא טמא, והשתא דאתעביד ביה דינא, ואתייהיב ליקידת אשא בנורא דדליק, ואתעביד עפר, השתא איהו טהור מטמא, טהור דנפיק מטמא.

ובגין כף, כל אינון דמשפתדלי בה, בלהו מסתאבי, דהא הכי הוא ודאי, וכיון דאתעביד אפר, כדין עד דיתפניש ויסתליק מתמן, מסאיב לכלהו, כמה דאת אמר וכבס האוסף וגו' וטמא. אפר, מאי טעמא. כמה דאת אמר (מלאכי ג) ועסותם רשעים פי יהיו אפר תחת כפות רגליכם. וכיון דאתייהיב על ההוא אפר מים, כדין איהו טהור מטמא.

ורזא דמלה, דכתיב, (במדבר ח) מי חטאת, כמה דאת אמר (בראשית ד) לפתח חטאת רובץ. ובגין דאיהי פתח חטאת רובץ ודאי, בקדמיתא כתיב, והוציא אותה אל מחוץ למחנה. ובגין כף אתייהיבת לסגן, ולא לכהנא רבא, ודא הוא טהור מטמא, בקדמיתא טמא, והשתא טהור. וכל סטר רוח מסאבא, כיון דחמא דא, ערק, ולא יתיב בההוא דוכתא.

מי חטאת ודאי, מי נדה, כלא מסאבא. ועל דא שלטא רוח קדשא, ורוח מסאבא אתכפיא, דלא שלטא כלל. ודא הוא דינא דרוח מסאבא, מחוץ למחנה. בגין דאיהי רוח מסאבא, דכתיב, (דברים כג) והיה מחניף קדוש. אתא רבי אבא ונשקיה.

אמר רבי שמעון, אף על גב שכל הדברים כפי שאמרנו, הקדוש ברוך הוא נתן לו שלטון. ורוח הטמאה צריך להכניעה בכל הצדדים. בא ואמר לך סוד אחד, ושלא נתן לגלות פרט לאותם קדושים עליונים.

בא וראה, למקום הזה שהוא רוח טמאה, נתן לו הקדוש ברוך הוא שלטון לשלט בעולם בכמה צדדים, ויכול להזיק, ואין לו (לנו) רשות לנהג בו קלון, שצריכים להשמר ממנו שלא יקטרג עלינו בתוך הקדשה שלנו. ועל כן סוד אחד יש לנו שצריכים לתת לו מקום קטן בתוך הקדשה שלנו, (שלא ימצא מקטרג בתוך הקדשה שלנו) שהרי מתוך הקדשה יוצאת שליטתו.

שצריכים תוך סוד התפלין להצניע (סוד שער שבתפלין) שצרה אחת של עגל שתצא החוצה ותראה, שהרי חוט שער זה אינו מטמא, פרט לאם מתחברת שצרה זו ונעשית כשעורה, אבל פחות מזה לא מטמא. ואת אותה שצרה צריך להכניס אותה בתוך הקדשה העליונה שלנו ולתת לה מקום, כדי שלא תקטרג עלינו בקדשות שלנו.

ויצא מאותה שצרה החוצה שתראה. שכשרואה את אותו אדם בקדשה עליונה וחלקו משתתף לשם, אז לא יקטרג לו, ולא יוכל להזיק לו למעלה ולמטה, שהרי נתן לו מקום. ואם לא נותנים לו אותו חלק (מקום) בקדשה הזו, יכול להזיק לו למטה, ועולה לקטרג עליו למעלה, ואומר: פלוני שעכשו מקדש, כך וכך עשה ביום פלוני וכך הם חטאיו. עד שיגיע דין על אותו אדם ויענש על דו. (וכו שער המשתלח).

המשתלח.

אמר רבי שמעון, אף על גב דכל הני מלין פדקאמרן, קדשא בריך הוא יהיב ליה שולטנו. ורוח מסאבא בעי לאכפאי ליה בכל סטרין. תא ואימא לך רזא חדא, ולא אתייהיב לגלאה בר לאינון קדישי עליונין.

תא חזי, להאי אתר דאיהו רוח מסאבא. קדשא בריך הוא יהיב ליה שולטנו, למשלט בעלמא, בכמה סטרין, ויכיל לנזקא, ולית ליה (כ"א לו) רשו, לאנהגא ביה קלנא, דבעינן לאסתמרא מניה, דלא יקטרג עלן בגו קדשה דילן. ועל דא רזא חדא אית לן, דבעינן למיהיב ליה דוכתא זעיר, בגו קדשה דילן (דלא אשתבח מקטרנא בגו קדושא דילן) דהא מגו קדשה נפיק שולטנו דיליה.

דבעינן גו רזא דתפלין, לאצנעא חד (סוד שער שבתפלין) שערא דעגלא, דיפויק לבר ויתחזי. דהא חוטא דשערא דא לא מסאיב, בר דאי אתחבר האי שערא, ואתעביד כשעורה, אבל פחות מן דא לא מסאיב. וההוא שערא בעי לאעלא ליה בגו קדשה עלאה דילן, ולמיהיב ליה דוכתא, בגין דלא יקטרג לן בקדושן.

ויפויק מן ההוא שערא לבר, דיתחזי, דכד חמי ליההוא בר נש בקדושה עלאה, וחולקא דיליה משתתף לתמן, פדין לא יקטרג ליה, ולא יכיל לאבאשא ליה לעילא ותתא, דהא דוכתא יהיב ליה. ואי ההוא חולקא לא יהיב ליה (דוכתא) בהאי קדשה, יכיל לאבאשא ליה לתתא, וסליק מקטרנא ליה לעילא, ואמר פלוני דקא מקדש השתא, כך וכך עבד יומא פלוני, וכך אינון חובוי, עד דימטי דינא על ההוא בר נש, ויתענש על ידוי. (וכו שער המשתלח).